

σίασή του είναι άξια συγχαρητηρίων. Σημειώματα της δημοσιογραφικής περρωπής των «Παναιγυπτίων» δύσκολα βρίζομε, όχι μόνο στον αϊγυπτιώτη μά και γενικά στον έλληνικό Τύπο. «Τά Έπίκαιρα της Έβδομάδος» προσέχονται και άναδημοσιεύονται συχνά με έπαινετικά σχόλια.

Τό έξώφυλλο του περιοδικού στολίζουη πάντα τελευταία σειρά εικώνων παλαιών σημαίνόντων κοινωνικών μας παραγόντων. Στο τεύχος της 17 Σεπτεμβρίου δημοσιεύεται ή εικόνα του Πέτρου Ι. Καβάφη πατέρα του ποιητή, στο τεύχος της 24 Σεπτεμβρίου του Ιωάννη Κ. Χωρέμη.

Παρατηρούμε ότι στο φύλλο της 17 Σεπτεμβρίου τά «Παναιγύπτια» άποδοκιμάζουν τά όσα γράφτηκαν στο «Libre» (Αύγουστου-Σεπτεμβρίου) του κ. Ρουσσέλ για ένα άρθρο του κ. Α. Κάσδαγλη. Έγκρίνομε πληρέστατα. Με τη γλωσσική θεωρία του κ. Κάσδαγλη πολλοί διαφωνούη διαφωνούμε κ' έμεις. Άλλά τό «sénile» που γράφει άπρεπώς ό κ. Ρουσσέλ για τόν Άλεξανδρινό λόγιο μορούσε νά λείψει.

«Cinégraphie Journal», έβδομαδιαίο γαλλόφωνο περιοδικό, Άλεξάνδρεια. Πάντα ένήμερο στην κινηματογραφική κίνηση, με ένδιαφέρουσες κριτικές του κ. Eloy Trounevère. Η εικονογράφηση του περιοδικού ωραία και πληροφοριακή.

«Νέοι Καιροί», έφημερίδα. Πειραιάς. Φύλλα Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου 1931. Άπτην ύλη τους σημειώνομε τά ποιήματα «Σοφία» του κ. Μιχ. Στασινοπούλου και «Η Χτεσινή Βραδυά» του κ. Δ. Λοΐζου. Επίσης άναδημοσιεύεται τό άρθρο του κ. Β. Ήλιάδη «Τό Τουρκικό Θέατρο», που μάς γνωρίζει την κατάσταση του Τουρκικού θεάτρου στά πρώτα του βήματα.

«Δωδεκάνησος». Έβδομαδιαία έφημερίδα των Δωδεκανησιών. Άλεξάνδρεια 1931. Άπτην φιλολογική της συνεργασία σημειώνομε τά ποιήματα: «Τερά Λόγια» του Σπ. Ι. Ματσούκα και «Μαύρη Ζωή» του Ν. Α. Καραγιάννη.

«Άλήθεια». Έβδομαδιαία έφημερίδα. Λεμεσός, Κύπρου.

«Η Φωνή». Έβδομαδιαία έφημερίδα, Άλεξάνδρεια.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΡΑΨΑΜΕ και άλλοτε για την «Άλεξανδρινή Βιβλιοθήκη» τό ώφελιμότερο αυτό ίδρυμα τό όποιο συγκεντρώνει χιλιάδες τόμων, που προσφέρονται στο άναγνωστήριό του στη μελέτη και την τέρηση του Έλληνικού κοινού της Άλεξάνδρειας. Εΐχαμε πεί ότι ένας άπτοός σκοπούς της είναι και τό νά συντελεΐ στην πνευματική κίνηση της πόλης μας με διαλέξεις και συγκεντρώσεις.

Προσεχώς θά έγκαινιάσει σειρά διαλέξεων στην αίθουσα της από πολύ γνωστούς λογίους μας.

Προκήρυξε και λογοτεχνικό διαγωνισμό για τη συγγραφή διηγήματος του όποιου λεπτομέρειες δημοσιεύομε στο τέλος του τεύχους μας.

Η «Άλεξανδρινή Βιβλιοθήκη»—Σύλλογος με εξαίρετη άπο-

στολή στην πόλη μας όπου δὲν ὑπάρχει καὶ ἄλλη δημοσία Ἑλληνική Βιβλιοθήκη—ἐκπληροῖ τέλεια τὸν προορισμό του μ' ὅλο ποῦχει συνεχῶς νὰ παλεύει μὲ οἰκονομικὰς δυσκολίες πού τῆς παρεμποδίζουν τὴ δράση.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «Παναγιύπτια» ἔχοντας στὸ πρόγραμμά του νὰ ἀσχολεῖται καὶ νὰ ἐργάζεται γιὰ τὰ ζωτικὰ ζητήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Αἰγύπτου, μέσα δτὰ ὁποῖα βέβαια σημαντικώτατο ρόλο ἔχει ἡ πνευματικὴ ἐκδήλωση, προσκαλεῖ ὅσους μποροῦν νὰ ἐξωτερικέψουν τὴ σκέψη τους σὲ ἓνα ὥραϊο φιλολογικὸ διαγωνισμό, τὸν ἐξῆς:

«Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ αὐτὸ θέμα πνευματικῆς παραγωγῆς θὰ ἡδύνατο νὰ γίνη ἀντικείμενον παραλλήλου ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ μίαν ἐκάστην τῶν τριῶν ἐπομένων μορφῶν καὶ ὑπὸ τοὺς καλλιτέρας ὅρους τῆς καλλιτεχνικῆς ἀποδόσεως, ἦτοι:

1ον Ὡς δραματικὸν ἔργον διδασκόμενον ἀπὸ σκηνῆς.

2ον Ὡς πεζογράφημα πρὸς ἀνάγνωσιν.

3ον Ὡς ὁμιλοῦσα κινηματογραφικὴ ταινία (φωνοταινία), ποία ἐκ τῶν ὡς ἄνω μορφῶν φαντάζεσθε ὅτι θὰ ἱκανοποιεῖ περισσότερον τὰς καλλιτεχνικὰς σας διαθέσεις καὶ ποιοὶ οἱ λόγοι τῆς προτιμήσεώς σας;»

Μιὰ Ἐπιτροπὴ ἀπτούς: Κ. Π. Καβάφη, Νικ. Καραβία, Π. Κ. Κωνσταντινίδη, Α. Π. Λεοντῆ, Ε. Παπανοῦτσο θὰ κρίνει τίς ἀπαντήσεις.

Οἱ ἀπαντήσεις θὰ στέλνονται σὲ φάκελλο στὴ διεύθυνση τῶν «Παναγιυπτίων» χωρὶς ὑπογραφή ἀλλὰ μὲ ψευδώνυμο (σὲ δυὸ λέξεις) καὶ μὲ δεύτερο φάκελλο, πού θὰ ἔχει ἐξωτερικῶς τὸ αὐτὸ ψευδώνυμο, περικλείοντα τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνση τοῦ διαγωνιζομένου.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ ὡς καὶ οἱ ἀπαντήσεις πού θὰ τύχουν τοῦ πρώτου, δεύτερου καὶ τρίτου βραβείου θὰ δημοσιευθοῦν στὰ «Παναγιύπτια».

ΣΤΙΣ ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἔφυγε ὀριστικὰ ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια διορισθεὶς ὡς διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου Μιτυλήνης ὁ διαπρεπὴς συγγραφέας καὶ ἐκπαιδευτικὸς Ε. Π. Παπανοῦτσος.

Ποιὸς δὲ λυπήθηκε, ποιὸς δὲ πόνεσε γιὰ τὴν ἀναχώρησίν του αὐτή. Ποιὸς δὲ συγκινήθηκε μὲ τὴν αὐθόρμηση ἐκδήλωση τῆς ἐκτίμησης καὶ τῆς ἀγάπης—τῆς τόσο ἐξαιρετικῆς ἀγάπης—τῶν παιδιῶν, τῶν μαθητῶν του, πού τὸν συνόδεψαν στὸ λιμάνι μὲ ἀληθινὸ συναγμό.

Ὁ ἐκπαιδευτικὸς κόσμος τῆς Αἰγύπτου ἔχασε τὴν ψυχὴν του. Ψυχὴ κάθε προοδευτικῆς ἐκδήλωσης, κάθε δημιουργικῆς κίνησης, κάθε νεωτεριστικῆς ἐπιστημονικῆς προσαρμογῆς, ἦταν ὁ Παπανοῦτσος. Βαθύτατα μορφωμένος μὲ μοναδικὴ εἰδικὴ γιὰ τὴν ἐκπαίδευση κατάρτιση, μὲ σπάνια ζωτικότητα καὶ διάθεση γιὰ ἐργασία, μὲ ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ παιδί, θὰ ἦταν ὁ ἰδεώδης ὁργανωτὴς τῶν σχολείων μας πού ὑστεροῦν ὡς πρὸς τὴν παρακολούθηση τῶν καινούργιων συστημάτων. Καὶ πόσα δὲν ἔκανε ὁ Παπανοῦτσος στὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διαμονῆς του. Δημιούργησε τὴν «Διδασκαλικὴ Ἐνωση», ὁργάνωσε τὸ περσινὸ διδασκαλικὸ Συνέδριον, ἐφάρμοσε νέον σύστημα ἐργασίας στὰ σχολεῖα μας πού εἶχε λαμπρὰ ἀποτελέσματα, μὲ τὴν συνεργασία τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κ. Πανέτσου, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸν ἔχασαν τὰ Σχολεῖα μας· διορίστηκε καθηγητὴς σὲ Ἀθηναῖκό Γυμνάσιον.

Νά γιατί θλιβόμαστε ὅλοι πού μᾶς ἔφυγε ὁ Παπανούτσος. Βέβαια τὸ περιβάλλον ἐδῶ ἦταν στενὸ γι' αὐτόν. Κάθε στιγμή εἶχε νὰ προσκρούσει σὲ ἀπαρχαιωμένες ἀντιλήψεις τῶν ἄκρως συντηρητικῶν πού παραγνώριζαν τὰ σχέδιά του ἢ δίσταζαν νὰ τὰ ἐφαρμόσουν, καὶ τὸ ἔργο του γινόταν ὡς ἐκ τούτου, τρομερὰ ἐπίπονο. Τώρα ἐκεῖ πού πῆγε, στὸ Κέντρο, στὴν Ἑλλάδα, ἰδίως μὲ τὸν φωτισμένο Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας μας, ἔχει μπροστά του πεδίο γιὰ νὰ δημιουργήσει.

Γι' αὐτὸν τὸ μέλλον διαγράφεται γεμᾶτο ἐλπίδες. Ἐμεῖς οἱ ἐκτιμητὲς καὶ οἱ φίλοι πού τὸν στερηθήκαμε λυπούμαστε ἀπτὴν μιὰ καὶ χαιρόμαστε ἀπτὴν ἄλλη· γιατί ἔχομε τὴν πεποίθηση πὼς ὁ Παπανούτσος γρήγορα θὰ καταλάβει τὴν ἀντάξια του θέση.

Οἱ φιλολογικοὶ κύκλοι—καὶ ἰδιαίτερα ὁ κύκλος τῆς «Ἀλεξανδρινῆς Τέχνης» πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Παπανούτσος εἶχε ξεχωριστὴ φιλία—στερήθηκαν τὴ συντροφιά του, τὴν εὐχάριστη καὶ περισπούδαστη ὁμιλία του, τὴν ἱκανοποίηση νάχουν ἀνάμεσά τους, ὡς Ἀλεξανδρινό, τὸν βαθυστόχαστο αἰσθητηκό, τὸν συγγραφέα τῆς «Τριλογίας τοῦ Πνεύματος» καὶ τοῦ «Περὶ Τέχνης».

ΤΡΕΙΣ ἐκτάκτως ὠραῖες συνθέσεις πάνω σὲ ποιήματα τοῦ Καβάφη ἔκανε ὁ διαπρεπὴς μουσικὸς κ. Γ. Πονηρίδης. Τὰ τονισθέντα ποιήματα εἶναι «Ἐπείστρεφε», «Ἡδονῇ», «Τοῦ Μαγαζιοῦ».

Ὁ κ. **ΓΙΑΓΚΟΣ ΠΙΕΡΙΔΗΣ**, ὁ διαλεκτὸς ἀλεξανδρινὸς συγγραφέας, ἐπισκέφτηκε φέτος, μὲ δημοσιογραφικὴ ἀποστολή, μέρη τῆς Βορείας Ἀφρικῆς—Τύνιδα, Βεγγάζη, Τρίπολη, Σφάξ—πού σπάνια τυχαίνει εὐκαιρία νὰ τὰ δοῦν Ἕλληνες. Πῆγε ἐπίσης καὶ στὴ Μάλτα.

Στὸν «Ταχυδρόμο» Ἀλεξανδρείας καὶ στὴν «Πατρίδα» Ἀθηνῶν ἔγραψε περιγραφὰς τῶν πόλεων πού εἶδε, μὲ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν χάρη οἱ ὁποῖες διακρίνουν τὴν πρόζα του.

«Ἡ Μάλτα», λέει ὁ κ. Πιερίδης, «εἶναι τὸ νησί πού συνεχίζει τὴ μεσαιωνικὴ ἱστορία του. Εἶναι τὸ νησί πού ἔκλεισε ὅζω ἀπὸ τὰ ψηλά του φρούρια τὴ σύγχρονη ζωὴ καὶ ἀναπνέει μέσα στὴν παρὰδοσι. Ὁ μεγάλος πόλεμος πέρασε σὰ μακρινὸ ὄνειρο χωρὶς νὰ τὴ θίξει. Ἡ σύγχρονη σκέψις θὰ στενοχωροῖταν πολὺ μέσα στὰ σοκάκια μὲ τὰ παλαιὰ σπίτια, μὲ τὰ ξεθωριασμένα οἰκόσημα τῶν ἱπποτῶν, τὰ μικρὰ παράθυρα, τὰ στενὰ μπαλκόνια πού μόλις χωροῦν τὴν οἰκοδέσποινα καὶ τίς βαρεῖες ξύλινες σκαλιστὲς πόρτες μὲ τοὺς μεγάλους ἐκείνους μπρούτζινους χαλκάδες, πού χάθηκαν πλέον ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ἡ σύγχρονη σκέψις θὰ πιεζόταν στὰ σταυροδρόμια μὲ τὰ ἀγάλματα τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαντῶνων σὲ φυσικὸ μέγεθος καὶ μ' ἄσβεστα καντυλάκια ὅλο μελαγχολία καὶ μυστικισμὸ....

«Κτισμένη ἀπάνω σὲ βράχο, μὲ τοὺς ἀνώμαλους δρόμους τῆς καὶ μὲ τ' ἀνεβοκατεβάσματά της σὲ κάνει γιὰ μιὰ στιγμή ἢ Μάλτα νὰ θυμηθεῖς τὴν Ἀθήνα. Γρήγορα ὁμως τὴν ξεχνᾷς μόλις μπεῖς στὶς καμάρες της, στὶς ἄπειρες καμάρες της, μὲ τοὺς σκαλιστοὺς θόλους κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποῖους περνοῦσαν οἱ ἱππότες τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Πύλες δεξιὰ, πύλες ἀριστερά, μὲ τὰ οἰκόσημα τῶν ἱπποτῶν τοῦ Τάγματος σκαλισμένα στὴν πρόσοψι, φωνάζουν γιὰ τὸ πέρασμα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων».

Γιὰ τὴν Τσιτὰ Βένια τῆς Τρίπολης. «...Βρεθήκαμε σ' ἓνα σοκάκι πού εἶχε ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ παλαιοῦ αἰγυπτιακοῦ, μὰ πού ὅπωςδήποτε διέφερε. Μιὰ καμάρα, ἔπειτα δεύτερη, ἔπειτα μιὰ τρίτη

ἔτσι σὰ σκοτεινὲς ἀψίδες στὸ γοργὸ πέρασμά μας.

«Τὸ περιεργό εἶναι, ὅτι ἡ κάθε καμάρα εἶναι στενότερη ἢ καὶ φαρδύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη σὰ νὰ ἀνεγέρθησαν σὲ διαφορετικὲς ἐποχές. Τὰ σπίτια, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὅπως θὰ ἦσαν στὶς ἐποχές τῶν τρομοκρατιῶν: Ἕνας τοῖχος, ἔπειτα ἓνα παραθυράκι ψηλά — μικρὸ παραθυράκι μὲ κάγκελα (ποῦ εἴσαστε καφάσια!) καὶ δίπλα μιὰ πόρτα, μπροστὰ στὴν ὁποία, σπανίως προβάλλει ἡ νοικοκυρά. Κάποτε δὲν ὑπάρχει οὔτε παραθύρο. «Τὸ παλιὸ Κάιρο καὶ τὸ φελλαχοῦρι μὲ ἀκολουθοῦν», ἐπιθύρισα ἄθελα. Θὰ νομίζετε, ἴσως, ὅτι χάνεται ὁ ξένος μέσα στὴν καρδιὰ τῆς ἀραπιᾶς, ὅτι τ' αὐτιά του βουίζουν ἀπὸ τὸ θόρυβο, τὶς φωνὲς ἢ τὰ τραγούδια. Τίποτα. Οἱ δρόμοι αὐτοὶ εἶναι μοναχικοὶ καὶ ἥσυχοι, ὥς καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμα. Ἔτσι τὰ σπίτια, σὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἱστορίας, κάνουν τὴν ἐντύπωσι ἁδαιων, ἀκατοίκητων, ρημαγμένων».

Γιὰ τὴν Τσιτὰ Νόβα τῆς Τρίτολης μᾶς δίνει γραφικὲς γραμμὲς — τὸ Μουσεῖο μὲ τὰ λαμπρά του μωσαϊκά, οἱ δρόμοι τῆς πόλεως.

Μᾶς μιλά γιὰ τὴν Βεγγάζη ὑπὸ τὴν Ἰταλικὴ διοίκηση.

Ἡ Τύνις—«Οἱ κεντρικοὶ δρόμοι τῆς νέας πόλεως (γιατὶ ἔχομε κι' ἐδῶ παλαιά) εἶναι χαρὰ Θεοῦ. Ἐχουν ἓνα φάρδος ποῦ δὲν τὸ ὀνειρεύθησαν ποτὲ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τοῦλάχιστον δρόμοι. Ἀρχίζω ἀπὸ τὴ Λεωφόρο Ζὺλ Φερύ, ἐξήντα μέτρων φάρδους καί... ἔννεα-κοσίων μᾶκρους, στολισμένη μὲ δυὸ σειρὲς πυκνῶν δένδρων. Εἶναι ἡ κεντρικὴ ἀρτηρία τῆς εὐρωπαϊκῆς πόλεως. Καθέτως τῆς λεωφόρου αὐτῆς, ἔχομε τὴν λεωφόρον τῶν Παρισίων καὶ τὴν λεωφόρον τῆς Καρχηδόνας, ἡ ὁποία ἔρχεται ὥς συνέχεια, εἴκοσι μέτρων φάρδους καὶ 3500 μέτρων μᾶκρους καὶ οἱ δύο μαζί. Τὸ βράδυ μὲ τοὺς ἀτέλειωτους ἠλεκτρικοὺς γλόμπους, αἱ λεωφόροι αὐταὶ παίρνουν μιὰν ἔκτασι φανταστικὴ. Ἐχομε ἀκόμη τὴν Λεωφόρο τῆς Δημοκρατίας τριάντα μέτρων φάρδους καὶ τὴν Λεωφόρο Γκαμπέττα, μὲ διπλὴ σειρὰ φοινικιῶν, σαράντα πέντε μέτρων φάρδους καὶ μᾶκρους 2500 μέτρων. Ἡ κίνησις εἶναι τόσο μεγάλῃ σὲ ὀρισμένες ὥρες, ὥστε θυμίζει τὴν κίνησι τῆς ὁδοῦ Φονάτ τοῦ Καίρου. Ὅριστε καὶ δρόμοι μὲ ἑλληνικὲς ὀνομασίαις. Ὁδὸς Σπάρτης, ὁδὸς Κηθίρων, Ἀθηνῶν, Ἑλλάδος κ. ἄ. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα κομπᾶ μὲ βιτρίνες ἑλκυστικὲς στὶς ὁποῖες διακρίνεται τὸ γαλλικὸ γοῦστο. Τὸ ἴδιο θὰ ἔλεγα γιὰ τὰ καφενεῖα καὶ γιὰ τὰ βιβλιοπωλεῖα μὲ θαυμάσιες βιτρίνες καὶ νεωτερικὲς ἐγκαταστάσεις».

Στὴν «Πατρίδα» (22 Ὀκτωβρίου) βρῖσκομε ἐπίσης περιγραφὴ τῆς Μάλτας καὶ μιὰ ἐνδιαφέρουσα φωτογραφία Μαλτέζας μὲ τὴ φορεσιά της τοῦ περιπάτου.

Τὸ ὥραϊο διήγημα «Ὁ ἄλλος» τοῦ κ. Γιάγκου Πιερίδη ποῦ τυπώνομε στὸ τεῦχος μας αὐτὸ ἀνήκει σὲ σειρὰ διηγημάτων ποῦ ὁ συγγραφέας σκοπεύει νὰ ἐκδόσῃ προσεχῶς σὲ τόμο.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ»

Προκήρυξις Λογοτεχνικοῦ Διαγωνισμοῦ

Ἡ «Ἀλεξανδρινὴ Βιβλιοθήκη» ἐπιδιώκουσα τὴν ἐξυπηρέτησιν ἑνὸς τῶν σκοπῶν της — τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνικῆς παραγωγῆς στὴν Αἴγυπτο — ἀπεφάσισε τὴν προκήρυξιν λογοτεχνικοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν διηγήματος μὲ θέμα τῆς ἑλληνικῆς ἢ τῆς διεθνοῦς ζωῆς τῆς Αἰγύπτου. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ γυναικεία πνευματικὴ μας κίνησις ὑστερεῖ κατ' ἀριθμὸν ὁ διαγωνισμὸς θὰ ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὶς γυναῖκες. Ὁ Σύλλογός μας ἐλπίζει νὰ δώσῃ ἔτσι τὴν εὐκαιρίαν στὶς ἑλληνίδες τῆς Αἰγύπτου νὰ ἐκδηλωθοῦν λογοτεχνικῶς καὶ νὰ συμβάλῃ στὴν πνευματικὴν μας κίνησιν παρουσιάζοντας νέα ταλέντα.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ :

Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶναι γραμμένο ὅσον τὸ δυνατόν καθαρὰ καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Νὰ μὴν ὑπερβαίνει τὶς 30 σελίδες χαρτιοῦ κοινοῦ μεγέθους.

Νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν Σύλλογον ὄχι ἀργότερα τοῦ τέλους Φεβρουαρίου.

Τὸ χειρόγραφο νὰ ἔχει τίτλο, ἀλλ' ὄχι ὑπογραφή.

Νὰ σταλεῖ σὲ κλειστὸ φάκελλο στὴ Διεύθυνσιν : «Bibliothèque d'Alexandrie, 30, Rue Sidi Metouali, Alexandrie (Διαγωνισμός)».

Στὸν ἴδιον φάκελλο νὰ ὑπάρχει ἄλλος σφραγισμένος φάκελλος μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς συγγραφέως, ἑξωτερικῶς δὲ τὸν τίτλο τοῦ διηγήματος.

Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς : Εὐτυχία Ζεζίτα, Ἀπόστολον Λεοντῇ, Ἀθ. Μαρσέλο, Θέμη Μαρσάκη καὶ Ρίκα Σεγκοπούλου θὰ κρίνει τὰ ὑποβληθησόμενα διηγήματα.

Θὰ βραβευθοῦν τὰ δύο ποὺ ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ θεωρήσῃ ὡς τὰ καλύτερα.

Τὸ πρῶτον μὲ χρυσοῦν μετάλλιον. Τὸ δεύτερον μὲ ἀργυροῦν. Θὰ δημοσιευθοῦν δὲ εἰς τὸ λογοτεχνικὸ περιοδικό μας «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη».

(Ἐκ τοῦ Προεδρείου)